

บทความประวัติศาสตร์คริสตจักรและพันธกิจศาสตร์

การนำคนอธิษฐานรับเชื่อในบริบทความเชื่อพื้นเมือง: ปัญหาและวิธีแก้ไข

คาร์ล ดาห์ลเฟรด (Karl Dahlfred)

ผู้เขียน

คาร์ล ดาห์ลเฟรด
(Karl Dahlfred)

อาจารย์ประจำพระ
คริสตธรรมเชียงใหม่
และมิชชันนารีสังกัด
คณะโอเอ็มเฟ (OMF)

Univeristy of
Edinburgh (PhD)
Biola University
(ThM)
Gordon-Conwell
Theological Seminary
(MDiv)

บทคัดย่อ

บทความนี้ทบทวนโดยสังเขปเกี่ยวกับที่มาและประวัติของการเชิญคนออกมารับเชื่อและคำอธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์ บทความสะท้อนถึงความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นเมื่อใช้กับผู้ที่มีโลกทัศน์แบบนับถือผี และเสนอแนวทางทางเลือกในการช่วยให้ผู้คนมาถึงพระคริสต์ การไตร่ตรองนี้อิงจากประสบการณ์ของผู้เขียนในบริบทของชาวพุทธพื้นบ้านไทยที่นับถือศาสนาพุทธเถรวาทร่วมกับความเชื่อผีพื้นเมืองต่าง ๆ เนื่องจากวัฒนธรรมแบบนับถือผีทั่วโลกมีโลกทัศน์และการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกัน ข้อสรุปของบทความนี้จึงน่าจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางในบริบททางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งเป็นที่ที่คริสเตียนสายประกาศกำลังพยายามแบ่งปันพระกิตติคุณกับผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อนับถือผี

บทนำ

หลายปีมาแล้ว ผมและภรรยาได้รับมอบหมายให้ทำพันธกิจร่วมกับคริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่งในภาคกลางเพื่อปลูกคริสตจักรอีกแห่งหนึ่งในอีกอำเภอใกล้ๆ กัน ในวันอาทิตย์วันแรกของเราที่โบสถ์เล็กๆ แห่งนั้น สมาชิกคนหนึ่งอาศัยอยู่ในอำเภอใกล้เคียงดังกล่าวรวบรวมคน 15 คนจากอำเภอนั้นและพาพวกเขาที่นั่งบนท้ายรถกระบะมาที่โบสถ์ สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในสองวันอาทิตย์นั้น ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นชาวไทยพุทธโดยไม่มีความรู้เรื่องพระกิตติคุณมาก่อน แต่พวกเขาเกือบทั้งหมดอธิษฐานรับเชื่อพระเยซูหลังจากศิษยาภิบาลพบปะกับพวกเขาหลังการนมัสการและอธิบายข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ฮาเลลูยาห์! ความพยายามปลูกคริสตจักรใหม่ของเราเริ่มต้นด้วยดีเลยทีเดียว! ผมกับศิษยาภิบาลคริสตจักรนั้นเริ่มทำกลุ่มย่อยสำหรับผู้เชื่อใหม่กลุ่มนี้ที่บ้านของสมาชิกโบสถ์รายหนึ่งที่อยู่ในอำเภอนั้น โดยหวังว่าการประชุมที่นำต้นเต็นต์ของผู้เชื่อใหม่เหล่านี้จะเป็นเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักรใหม่ในหมู่บ้านแห่งนั้น แต่ดันมีสิ่งแปลกประหลาด

เกิดขึ้น ในระยะเวลาสองเดือนหลังจากนั้นจำนวนของ “ผู้เชื่อใหม่” เหล่านี้ที่มาร่วมกลุ่มย่อยของเราในอำเภอนั้นลดลงจนเหลือศูนย์แต่เดิมทีในทุกวันอาทิตย์สมาชิกโบสถ์ผู้สวดสวดชื่อของเราทำกันที่นำพวกเขาเข้ามาในวัดในเมืองแต่แรกจะขับรถไปทั่วเพื่อรับพวกเขาเหล่านี้ไปโบสถ์ แต่เขามักจะพบกับข้ออ้างมากกว่าเหล่าผู้โดยสารเสมอ มันมีอะไรผิดพลาดตรงไหนกัน? ผู้คนเหล่านี้ตัดสินใจติดตามพระคริสต์แล้วไม่ใช่หรือ? พวกเขาได้อธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์เป็นพระเจ้าและพระเจ้าช่วยให้รอดและบังเกิดใหม่ไปแล้วไม่ใช่หรือ? การรวบรวมครั้งใหญ่อันยอดเยี่ยมที่ดูแสนจะเหลือเชื่อกลับกลายเป็นแบบนี้ไปเสียจริงๆ

ประสบการณ์อันน่าผิดหวังนี้ทำให้เกิดคำถามสำคัญต่างๆ มากมายในใจผม ทำไมผู้คนเหล่านี้จึงหลงหาย? ก่อนอื่นพวกเขาได้รับการบังเกิดใหม่จริงๆ หรือเปล่า? พวกเขาถูกนำเข้าสู่ความเชื่อคริสเตียนก่อนเวลาอันควรหรือเปล่า? เหตุผลต่างๆ ที่นำพวกเขาเดินทางมาถึงหน้าประตูโบสถ์และออกทางประตูหลังอย่างรวดเร็วเป็นเรื่องลึกลับที่พระเจ้าเท่านั้นทรงล่วงรู้หรือเปล่า? หรือว่าก่อนหน้านี้พวกเขาควรจะทำอะไรต่างไปจากนี้? พวกเขาอธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์เพราะอะไรกันแน่? มีปัจจัยเชิงวัฒนธรรมเกี่ยวข้องหรือไม่? ผู้คนที่ไม่มีความหลังคริสเตียนเลยแม้แต่หน่อยสามารถเข้าใจข่าวประเสริฐอย่างเพียงพอหรือไม่ในเวลาเพียงไม่กี่วันอาทิตย์เพื่อที่จะรู้จักและยอมรับพระคริสต์อย่างแท้จริง? การมีความหลังทางพุทธศาสนาและความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญานของพวกเขามีผลต่อการตัดสินใจของพวกเขาหรือไม่? พวกเขาเพียงตกลงอธิษฐานตามศิษยาภิบาลเพื่อปกป้องไม่ให้เขาเสียหน้าหรือเปล่า? บางทีอาจมีบางอย่างผิดพลาดเกี่ยวกับวิธีนำพวกเขาเข้าหาพระคริสต์หรือไม่? วิธีปฏิบัติในการนำให้ผู้คนอธิษฐานรับเชื่อ (sinner's prayer) เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการพาพวกเขาเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าจริงหรือ? คำถามเหล่านี้และอื่นๆ ทำให้ผมต้องทำภารกิจในการแสวงหาสาเหตุที่ผู้คนซึ่งดูเหมือนอธิษฐานเพื่อต้อนรับพระคริสต์มักจะหลงหายอย่างรวดเร็ว อะไรที่เราสามารถทำแตกต่างไปจากนี้เพื่อที่จะป้องกันความหวังที่ทะยานขึ้นและดำดิ่งลงอย่างรวดเร็ว?

เมื่อผมคุ้นเคยกับความเชื่อคริสเตียนในประเทศไทยและอ่านหนังสือมากขึ้น มันทำให้ผมถึงบางอ้อว่าสิ่งที่ผมสังเกตเห็นที่คริสตจักรในเมืองเล็กๆ แห่งนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด ความเชื่อคริสเตียนแบบ “มาง่าย-ไปง่าย” ที่เชื่อมโยงกับการอธิษฐานรับเชื่อเป็นโรคระบาดท่ามกลางนิกายอีแวนเจลิคัลโปรเตสแตนต์ (evangelical Protestantism) มากพอสมควร ทั้งในประเทศไทยและประเทศอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางความนิยมของการเชื่อเชิญผู้คนให้อธิษฐานรับเชื่อเพื่อกลายเป็นคริสเตียน รวมถึงวิธีปฏิบัติคล้ายๆ กันในการเชิญชวนผู้คนให้ประกาศความเชื่อหลังจาก

การเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุม (altar call) วิธีการแบบอีแวนเจลิคัลเหล่านี้มีรากเหง้าประวัติศาสตร์ที่สั้นอย่างน่าตกใจ การเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมได้ถูกใช้นับตั้งแต่ช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 มานี้เอง และการอริษฐานรับเชื่อถูกใช้นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 ทั้งสองวิธีการนี้ถูกพัฒนาขึ้นในสหรัฐฯ ซึ่งมีบริบททางศาสนาและวัฒนธรรมแตกต่างอย่างลิบลับจากวัฒนธรรมแบบวิญญานนิยมในหลายพื้นที่ของโลกในปัจจุบัน ในฐานะมิชชันนารีอีแวนเจลิคัลที่ให้ความสำคัญกับความเชื่อแบบอีแวนเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐที่สัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์และสอดคล้องกับวัฒนธรรมมันทำให้ผมเกิดข้อสงสัยอันลึกซึ้งหลายข้อเกี่ยวกับความถูกต้องและประสิทธิผลของทั้งการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอริษฐานรับเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันถูกใช้ท่ามกลางชนชาติที่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาน ดังเช่นชาวไทยพุทธแบบพื้นบ้าน (folk Buddhists)

ในบทความนี้ ผมจะสำรวจคร่าวๆ เกี่ยวกับต้นกำเนิดและประวัติศาสตร์ของการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอริษฐานรับเชื่อ, นำเสนอความเข้าใจผิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้เมื่อสองอย่างนี้ถูกใช้ท่ามกลางผู้คนที่มิโลกทัศน์แบบวิญญานนิยม, และเสนอแนะแนวทางใหม่ในการช่วยให้ผู้คนมารู้จักพระคริสต์ ประสบการณ์ส่วนตัวของผมส่วนใหญ่อยู่ในบริบทของชาวไทยพุทธแบบพื้นบ้านซึ่งถือปฏิบัติศาสนาพุทธนิกายเถรวาทผสมกับความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญานท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมแบบวิญญานนิยมทั่วโลกมีโลกทัศน์และวิถีปฏิบัติต่างๆ ที่คล้ายกันอยู่เช่นเดียวกับนิกายโปรเตสแตนต์แบบอีแวนเจลิคัลในระดับสากล¹ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้อสรุปต่างๆ ของบทความนี้ควรจะประยุกต์ใช้ได้กับบริบททางวัฒนธรรมที่หลากหลายในพื้นที่ต่างๆ ของโลกซึ่งบรรดาคริสเตียนอีแวนเจลิคัลกำลังพยายามที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้ที่ถูกครอบงำด้วยความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาน/ลัทธิวิญญานนิยม (animism)

จุดกำเนิดของ “การอริษฐานรับเชื่อ”

แม้ว่าบ่อยครั้งการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอริษฐานรับเชื่อถูกเชื่อว่าเป็นรูปแบบดั้งเดิมของความเชื่อแบบอีแวนเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐ (evangelism) แต่วิธีการทั้งสองนี้เพิ่งถือกำเนิดขึ้นเมื่อ 200 ปีที่ผ่านมาหรือมากกว่านั้น² แม้บางคนเชื่อมโยงกิจปฏิบัติสมัยใหม่ทั้งสองนี้กับข้อพระคัมภีร์อย่างกิจการ 2:37-38 และโรม 10:9-10 แต่ในยุคก่อนศตวรรษที่ 19 กลับมีหลักฐานน้อยมากเกี่ยวกับนักประกาศที่เรียกผู้คนที่ให้ออกมาเบื้องหน้าที่ประชุมเพื่อประกาศความเชื่อต่อสาธารณชนหรือกัมท้าวและกล่าวอริษฐานตามแล้วกลายเป็นผู้เชื่อ ในขณะที่ทั้งสองวิธีการนี้บ่อยครั้งถูกเชื่อมโยงกับความเชื่อแบบอีแวนเจลิคัล/การประกาศ

ข่าวประเสริฐสายฟื้นฟู (revival evangelism) แต่บรรดานักเทศนาผู้ยิ่งใหญ่ในการตื่นรู้ครั้งใหญ่ (Great Awakening) ยุคศตวรรษที่ 18 ในสหรัฐอเมริกา และอังกฤษก็ไม่ได้ไข่มั่น โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards), จอร์จ ไวท์ฟิลด์ (George Whitefield), และจอห์น เวสลีย์ (John Wesley) เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในฐานะนักประกาศที่ประสบความสำเร็จโดยได้เห็นคนจำนวนมากมารับเชื่อพระคริสต์แต่พวกเขาก็แทบจะไม่รู้จักกิจปฏิบัติเหล่านี้ บุรุษเหล่านี้เทศนาเกี่ยวกับธรรมบัญญัติและพระกิตติคุณ กระตุ้นให้ผู้คนกลับใจใหม่และหันมาหาพระคริสต์ และให้คำปรึกษาแก่ผู้สนใจเป็นการส่วนตัว แต่พวกเขาฝากผลลัพธ์สุดท้ายไว้กับพระเจ้า พวกเขาหนุนใจผู้คนให้ใคร่ครวญและอธิษฐานส่วนตัวมากกว่าการประกาศความเชื่อต่อสาธารณชนโดยทันทีและความมั่นใจในความรอด³ ตัวอย่างเช่น จอห์น เวสลีย์ นักประกาศและผู้ก่อตั้งคณะเมธอดิสต์ (Methodist) ที่ครั้งหนึ่งเขาได้พบสตรีท่านหนึ่งที่ได้ระบืออารมณ์สองครั้งในที่ประชุมประกาศข่าวประเสริฐของเขาและยอมรับว่าทำบาป หลังจากได้ใช้เวลากับเธอช่วงหนึ่ง “เขาดูไม่กังวลที่จะเดินทางต่อไปยังจุดแวะจอดถัดไปของเขา โดยให้เหตุผลอย่างชัดเจนว่าหากพระเจ้าทรงกำลังทำงานในชีวิตของเธอจริงๆ พระองค์จะทำให้พระราชาภิเษกบรรลุผลโดยปราศจากการช่วยเหลือเพิ่มเติมของเวสลีย์”⁴ ในทำนองเดียวกัน อาสาเฮล เนตเทิลตัน (Asahel Nettleton) นักประกาศที่ได้พบเห็นการฟื้นฟูหลายครั้งในช่วงแรกของพันธกิจเดินทางประกาศผ่านสหรัฐฯ ฝั่งตะวันออกในช่วงทศวรรษ 1820 เขากระตุ้นให้เหล่าผู้ฟังกลับใจใหม่โดยทันทีแต่หลังจากนั้นปิดประชุมโดยที่ไม่ได้ให้ความมั่นใจในความรอดแก่พวกเขา เนตเทิลตันบอกให้พวกเขากลับบ้านไปอย่างเงียบๆ อยู่นิ่งๆ และแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาควรเชื่อวางใจในพระคริสต์และแสวงหาหลักฐานแห่งการบังเกิดใหม่ในชีวิตตนเอง เนตเทิลตันมักจะพบปะกับพวกผู้สนใจ ณ ที่ประชุมที่บ้านในวันต่อมา โดยหนุนใจให้พวกเขาหันไปหาพระคริสต์เพื่อความรอดและไม่ให้กังวลว่าจะตอบสนองต่อนักเทศนาอย่างไร ถึงจุดนี้เนตเทิลตันระมัดระวังที่จะไม่พูดเยอะเยินไป ด้วยเกรงว่าจะนำผู้คนไปสู่ความหวังจอมปลอม⁵ บางคนอาจสงสัยว่าแนวทางดังกล่าวจะมีประสิทธิผลจริงๆ หรือ หากนักประกาศไม่เชื่อเชิญผู้คนให้อธิษฐานเพื่อต้อนรับพระคริสต์ หรือไม่ให้ความมั่นใจในความรอดแก่พวกเขาโดยมีการอธิษฐานนั้นเป็นรากฐาน พวกเขาจะได้รับความรอดได้อย่างไร? อย่างไรก็ตาม ในพันธกิจของเนตเทิลตัน มีการรายงานว่าเกิดการกลับใจเชื่อและชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงมากมายในคริสตจักรที่เขาเป็นผู้นำการประชุมฟื้นฟู และแม้กระทั่งผ่านไปหลายปีแล้ว ในบรรดาผู้ที่กลับใจเชื่อผ่านพันธกิจของเขา มีเพียงไม่กี่คนที่ได้ละทิ้งความเชื่อ⁶

การเรียกให้ออกไปรับเชื่อครั้งแรกๆ ในที่ประชุมฟื้นฟูเกิดขึ้นเมื่อปี 1801 ในช่วงที่มีการฟื้นฟูในเคนริดจ์ (Cane Ridge Revival) ในรัฐเคนทักกี (Kentucky) ชายแดนด้านตะวันตกของอเมริกา

ในสมัยนั้น⁷ อย่างไรก็ตาม การทำให้การเรียกออกไปดังกล่าวเป็นที่นิยมเกิดขึ้นผ่านงานเขียนของชาร์ลส์ ฟินนีย์ (Charles Finney)⁸ โดยที่กลับใจเชื่อเมื่อปี 1821 และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้เมื่อปี 1824 ฟินนีย์นำการฟื้นฟูหลายครั้งในรัฐนิวยอร์ก (New York) ด้านตะวันตกในทศวรรษ 1820 และช่วงต้นทศวรรษ 1830 ในขณะที่อิทธิพลของการฟื้นฟูครั้งต่างๆ โดยฟินนีย์ทำให้เขามีชื่อเสียง วิธีการของเขาในการรณรงค์การฟื้นฟูเหล่านี้ทำให้เขาถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงจากคนบางกลุ่ม เช่นเดียวกับอาสาเฮล เนตเทิลตัน คนร่วมสมัยที่อาวุโสกว่า ฟินนีย์เชื่อในการเรียกให้กลับใจใหม่ในที่ประชุมประกาศข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม โดยต่างจากเนตเทิลตัน ฟินนีย์คัดค้านผู้ฟังของเขามากขึ้นเรื่อยๆ ในการบ่งชี้การกลับใจใหม่ผ่านสัญลักษณ์ทางกายภาพภายนอก ที่สำแดงออกในที่ประชุม เนตเทิลตันเน้นเรื่องการกลับใจโดยทันทีแต่เขาก็กังวลเกี่ยวกับการเน้นที่อารมณ์ (emotionalism) และการหลอกตัวเอง ดังนั้นเขาจึงให้บรรดาผู้ฟังของเขากลับบ้านก่อนเพื่อขอให้พระวิญญาณเปลี่ยนแปลงหัวใจของพวกเขา⁹ แต่ฟินนีย์ไม่มีข้อสงวนเช่นนั้น การรุกรัดของฟินนีย์ในการเรียกร้องการตอบสนองในที่ประชุมเกิดขึ้นครั้งแรกในหมู่บ้าน Evan's Mill รัฐนิวยอร์กเมื่อปี 1824 เขาขอให้ผู้คนยืนขึ้นเพื่อสำแดงการยอมรับพระคริสต์ โดยถือว่าการยังคงนั่งอยู่เป็นการบ่งบอกการปฏิเสธพระคริสต์ ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้กำหนดเงื่อนไขใดๆ ไว้สำหรับบรรดาผู้ที่เป็นคริสเตียนอยู่แล้ว ในการใช้วิธีการนี้ฟินนีย์แสดงให้เห็นว่าเขาถือว่าการพฤติกรรมภายนอกเป็นสัญลักษณ์ของการกลับใจเชื่อในฝ่ายวิญญาณ แม้ว่าการเรียกให้มีการตอบสนองเชิงกายภาพกลายเป็นลักษณะเด่นของการรับใช้ของเขา แต่ฟินนีย์ไม่ได้ใช้สิ่งที่อ้างว่าเป็น “วิธีการใหม่” (new measures) จนกระทั่งปี 1830¹⁰ ฟินนีย์เชื่อมั่นว่าเราไม่จำเป็นต้องรอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เปลี่ยนแปลงหัวใจเรา แต่ที่จริงแล้วความรอดเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงเจตจำนงของคนคนหนึ่ง ดังนั้น เขาจึงคาดหวังผลลัพธ์ ฟินนีย์เชื่อมั่นว่าการฟื้นฟูเกิดขึ้นแน่นอนหากใช้วิธีการต่างๆ ที่ถูกต้อง โดยเขาได้เขียนไว้ว่า “การฟื้นฟูไม่ใช่การอัศจรรย์ และไม่ได้พึ่งพาการอัศจรรย์ไม่ว่าในแง่ใด แต่โดยเนื้อแท้แล้วเป็นผลลัพธ์เชิงปรัชญาจากการใช้วิธีการต่างๆ ที่มีอยู่อย่างถูกต้อง”¹¹ ฟินนีย์เชื่อว่าวิถีปฏิบัติที่เชื่อเชิญผู้คนให้สำแดงบางพฤติกรรมที่บ่งชี้การกลับใจใหม่เป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดในยุคนั้นเพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้คนหันเข้าหาพระคริสต์ และทำให้บรรลุซึ่งวัตถุประสงค์เดียวกันกับวัตถุประสงค์ของการบัพติศมาในคริสตจักรยุคแรก¹² ในความคิดของหลายคน “วิธีการใหม่” ของฟินนีย์ตามที่เรียกกันได้รับการพิสูจน์โดยผลลัพธ์ของมัน มีการรายงานถึงการกลับใจเชื่อมากมายบนหน้าหนังสือพิมพ์ และดูเหมือนเรื่องยากที่จะโต้แย้งกับผลลัพธ์ต่างๆ สำหรับบรรดาผู้ที่ตั้งคำถามกับวิธีการประกาศข่าวประเสริฐของเขา ฟินนีย์ประณามพวกเขาว่า “เย็นชาและตายด้าน และเป็นศัตรูกับการฟื้นฟู”¹³ พวกนักวิจารณ์กังวลว่า การเน้นที่อารมณ์อย่างมากของวิธีการของฟินนีย์ได้นำไปสู่การ

กลับใจเชื่อที่จอมปลอม จอห์น เนวิน (John Nevin) ผู้รับใช้นิกายเยอรัลัมและร่วมสมัยกับฟินนีย์ กล่าวว่าเทคนิคต่างๆ ของฟินนีย์เป็นการใช้เล่ห์เหลี่ยมบงการเชิงจิตวิทยาและสร้างความสับสนระหว่าง “รูปแบบภายนอกกับแก่นแท้”¹⁴ เนวินให้เหตุผลว่า ในขณะที่นักเทศนาอธิบายข่าวประเสริฐและประทับมันลงไปในจิตวิญญาณของเหล่าผู้ฟัง คำถามเบื้องต้นหน้าพวกเขา ก็คือ “ฉันจะยอมจำนนต่อพระเจ้าตีใหม่?” นี่เป็นปัญหาใหญ่หลวงที่พวกเขาจะต้องขบคิดใคร่ครวญในจิตใจ อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเทศนาเชื่อเชิญผู้ฟังให้เดินออกมาข้างหน้า คำถามว่า “ฉันจะเดินออกไปข้างหน้าตีใหม่?” กลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในห้วงความคิดของพวกเขา โดยทำให้การใคร่ครวญคำถามสำคัญกว่าเรื่องการจำนนต่อพระเจ้าต้องหยุดชะงักไป¹⁵ ข้อกังวลต่างๆ ของนักวิจารณ์เหล่านี้ไม่ได้ไร้เหตุผล ดังที่ เจมส์ บอยล์ (James Boyle) สหายของฟินนีย์ ให้การเอาไว้ในจดหมายปี 1834 ที่ส่งถึงฟินนีย์ เมื่อบอยล์ได้กลับไปเยี่ยมสถานที่ต่างๆ ที่บรูซทั้งสองเคยไปเทศนาก่อนหน้านั้น เขาพบว่าส่วนใหญ่ของผู้ที่กลับใจเชื่อในที่ประชุมฟื้นฟูของฟินนีย์และบอยล์ นั้นได้หลงหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยบอยล์ได้เขียนว่า:

ขอให้พวกเราลองออกไปยังท้องทุ่งที่คุณและคนอื่นๆ รวมถึงตัวผมเองได้ลงแรงในฐานะผู้รับใช้ฟื้นฟู และตอนนี้สภาพทางศีลธรรมของพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง? สภาพทางศีลธรรมของพวกเขาเป็นอย่างไรภายในสามเดือนหลังจากพวกเราแยกจากพวกเขา? ท้องทุ่งเหล่านี้มากมายผมได้ไปเยี่ยมและเยือนซ้ำและต้องคร่ำครวญร้อนใจเมื่อพบคริสตจักรต่างๆ ตกอยู่ในสภาพอันเศร้าโศก เย็นชา ผักไฟเนื้อหนัง และทะเลาะเบาะแว้ง—โดยกลับกลายเป็นเช่นนั้นอย่างรวดเร็วหลังจากที่เราแยกจากพวกเขาในครั้งแรก¹⁶

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีข้อวิจารณ์จากภายนอกและข้อสังเกตที่น่าไตร่ตรองของเพื่อนร่วมงานของเขา ฟินนีย์ยืนกรานในวิธีการเดิมต่อไป หนังสือเล่มหนึ่งของฟินนีย์ที่ชื่อว่า *Lectures on Revivals* (1835) ได้กลายเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางและนำไปสู่การใช้ระบบเรียกเชิญออกไปหน้าที่ประชุมคริสตจักรในหลากหลายนิกายของสหรัฐฯ ในช่วงศตวรรษที่ 19¹⁷

ตั้งแต่ทศวรรษ 1870 เป็นต้นมา นักประกาศข่าวประเสริฐที่ชื่อ ดไวท์ แอล. มูดี (Dwight L. Moody) ก็ใช้ระบบเรียกเชิญนี้เป็นประจำเช่นกัน แม้ว่าแนวทางของมูดีจะใจดีและนุ่มนวลกว่าแนวทางของฟินนีย์ซึ่งทำให้หลายคนตกตะลึงด้วยกลยุทธ์ที่กดดันสูง โดยร่วมมือกับนักดนตรีที่ชื่อ ไอรา แซนคีย์ (Ira Sankey) มูดีทำการเรียกเชิญผู้คนให้เข้าหาพระคริสต์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยเห็นได้จากการเคลื่อนไหวตัวมายังเบื้องหน้าของหอประชุม มูดีและนักประกาศฯ คนอื่นๆ เริ่มใช้ “บัตร

ตัดสินใจรับเชื่อ” (decision cards) ในการบ่งชี้การกลับใจเชื่อ ซึ่งเป็นวิถีปฏิบัติที่ถูกสืบทอดโดยนักประกาศฯ ยุคศตวรรษที่ 20 ที่ชื่อ บิลลี ซันเดย์ (Billy Sunday) การฟื้นฟูแบบรณรงค์เคลื่อนไหวกว้างของซันเดย์เป็นจุดเริ่มต้นของการนำความบันเทิงและความตื่นเต้นเข้ามาสู่ความเชื่อแบบอีแวนเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐ รวมถึงความสำคัญของ “การสรรหาผู้จัดงานและนักประชาสัมพันธ์มืออาชีพเพื่อจัดเตรียมสถานที่และบรรยากาศของที่ประชุมของเขา” อันเป็นจุดเน้นที่มีอิทธิพลต่อพันธกิจของบิลลี เกรแฮม (Billy Graham)¹⁸

ในยุคหลังสงครามครั้งที่สอง การอธิษฐานรับเชื่อเป็นที่โด่งดังผ่านพันธกิจของบิลลี เกรแฮม และบิล ไบรท์ (Bill Bright) ผู้ก่อตั้งพันธกิจนักศึกษาที่ชื่อ แคมป์สครูเสดฟอร์ไครสต์ (Campus Crusade for Christ) บุรุษทั้งสองไม่เพียงแต่นำผู้คนให้อธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์ทางวาจา แต่ยังส่งเสริมให้ใช้คำอธิษฐานนั้นผ่านจุลสารอันโด่งดังของพวกเขาที่ชื่อว่า *Steps to Peace with God* ของเกรแฮม และ *The Four Spiritual Laws* ของไบรท์ ในขณะที่ความเชื่อแบบอีแวนเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐสากลแพร่กระจายไปทั่วโลก แนวทางแบบอีแวนเจลิคัลทั้งหลายที่เน้นหนักเรื่องการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอธิษฐานรับเชื่อเพื่อประเมินบ่งชี้การกลับใจใหม่

ก่อนที่เราจะพิจารณาผลลัพธ์ต่างๆ ของวิธีการแบบอีแวนเจลิคัลเหล่านี้ ผมอยากจะให้คำนิยามแบบกระชับของคำว่า “การเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุม” (altar call) และ “การอธิษฐานรับเชื่อ” เพื่อความชัดเจนว่าเรากำลังคุยเรื่องอะไรกัน ในบางคริสตจักรยุคปัจจุบันการเรียกให้ออกไปรับเชื่อฯ เกิดขึ้นโดยมีหลายสาเหตุ ประกอบด้วย การอุทิศ/ถวายตนใหม่ (rededication) ต่อพระคริสต์หรือโบสถ์ถวาย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เรากำลังอภิปรายกันในบทความนี้คือการเรียกเชิญผู้เชื่อใหม่ในพระคริสต์ให้แสดงออกเชิงกายภาพในบริบทของที่ประชุมรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง การอธิษฐานรับเชื่อไม่ใช่การอธิษฐานครั้งหนึ่งด้วยชุดถ้อยคำที่กำหนดไว้ซึ่งปัจจุบันมีการใช้ชุดถ้อยคำหลายรูปแบบ ถึงกระนั้น ดังที่เดวิด เบนเนตต์ (David Bennett) ได้ตั้งข้อสังเกตในหนังสือของเขาต่อประเด็นนี้ การอธิษฐานรับเชื่อมีองค์ประกอบสำคัญสามประการ

ประการแรก มันจะต้องเป็นการอธิษฐานจริงที่กล่าวต่อพระเจ้าหรือพระเยซูคริสต์ ประการที่สอง มันจะต้องมีสมมติฐานที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนในคำอธิษฐานหรือเอกสารประกอบว่าหากมีความจงใจหรือคำอธิษฐานที่จริงใจคำอธิษฐานจะเกิดผลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และโดยทันที ประการที่สาม มันจะต้องเกี่ยวกับคนบาปที่เชื่อเชิญ ยอมรับ หรือต้อนรับพระคริสต์เข้ามาในชีวิตหรือหัวใจของคนบาปผู้นั้นในฐานะการกระทำตามเจตจำนงของมนุษย์ กล่าว

อีกนัยหนึ่ง การริเริ่มในการกลับใจเชื่อของคริสเตียนจะเริ่มจากผู้ที่อธิษฐาน, ไม่ใช่จากพระเจ้า, จึงทำให้ดูเหมือนว่ามันขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของมนุษย์มากกว่าพระราชกิจของพระเจ้า คำอธิษฐานดังกล่าวจะต้องมีทั้งสององค์ประกอบนี้หรือหนึ่งในสอง ได้แก่ การกล่าวถึงการอภัยของพระเจ้า และการสำแดงการกลับใจใหม่¹⁹

การอธิษฐานรับเชื่อมัน “ได้ผล” จริงหรือ?

เมื่อผู้คนกล่าว “คำอธิษฐานรับเชื่อ” นั้น “การตัดสินใจรับพระคริสต์” เป็นมาตรฐานวัดความสำเร็จในการประกาศข่าวประเสริฐที่เที่ยงตรงหรือไม่? การกล่าวคำอธิษฐานดังกล่าว, การชูมือ, หรือการรอกบัตร์ตัดสินใจรับเชื่อ แปลว่าบุคคลนั้นบังเกิดใหม่แล้วจริงหรือ? คำพยานส่วนตัวของเจมส์ บอยล์ เพื่อนร่วมงานของพินนีย์ไม่ได้บ่งชี้เช่นนั้น ในทำนองเดียวกัน ในหนังสือ *The Altar Call - Its Origins and Present Usage*, เดวิด เบนเนตต์ ได้วิเคราะห์จำนวนที่มีการกล่าวอ้างของผู้ที่กลับใจเชื่อจากพันธกิจของบิลลี ซันเดย์ และบิล ไบรท์ และพบว่าตัวเลขสถิติเป็นการกล่าวเกินจริง²⁰ แม้ว่าบุรุษทั้งสองกล่าวอ้างจำนวนของผู้กลับใจเชื่อที่มากมาย แต่จำนวนมากของคนเหล่านี้ไม่เคยเป็นสาวกของพระคริสต์ ในห้วงเวลาที่ใกล้ขึ้นมาหน่อย เมื่อปี 2009 สมาคม Billy Graham Evangelistic Association ร่วมกับนิกายคริสตจักรสำคัญของไทยจำนวนหนึ่ง ให้การสนับสนุนและประชาสัมพันธ์โครงการประกาศข่าวประเสริฐที่ชื่อว่า “ยังมีหวัง” (My Hope Thailand) พวกเขาผลิตรายการทีวีประกาศข่าวประเสริฐที่แพร่ภาพหลายครั้งบนช่องโทรทัศน์ของไทยไม่นานก่อนวันคริสตมาส รายการดังกล่าวนำเสนอคำพยานและมีสีกวีตี้อี้อ่างจากดารานักร้องชื่อดังชาวไทยที่เปลี่ยนมารับเชื่อเป็นคริสเตียน รวมถึงการเทศนาโดยบิลลี เกรแฮม และแฟรงคลิน เกรแฮม โดยมีการพากย์เสียงภาษาไทย ผลจากรายการทีวีและงานอีเวนต์คริสตจักรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการรายงานว่ามีคนเกือบ 12,000 คน “ตัดสินใจต้อนรับพระคริสต์” หลายคนในชุมชนคริสเตียน (ทั้งในไทยและต่างประเทศ) ยินดีเหลือล้นกับจำนวน “คริสเตียนใหม่” ที่เกิดขึ้นจากโครงการยังมีหวัง หนึ่งปีถัดจากนั้น นักวิจัยที่ชื่อว่า ดไวท์ มาร์ติน (Dwight Martin) และ มาร์เทน วิสเซอร์ (Marten Visser) ได้ติดตามผลลัพธ์ที่กล่าวอ้างโดยโครงการ “ยังมีหวัง” เพื่อตรวจสอบ “ว่าผลลัพธ์สุดท้ายเป็นที่น่าประทับใจดังที่ผลลัพธ์ครั้งแรกบ่งชี้หรือไม่” อย่างไรก็ตาม พวกเขาค้นพบว่า “ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ เลยระหว่างจำนวนของการให้บัพติศมาในคริสตจักรแห่งหนึ่งกับการที่คริสตจักรนั้นได้เข้าร่วมในโครงการระดับชาตินี้หรือไม่” สำหรับเวลาและงบประมาณที่ทุ่มเทไปกับโครงการประกาศข่าวประเสริฐยังมีหวัง มันดูจะไม่ได้สร้างความแตกต่างมากเท่าไรในแง่จำนวนของผู้คนที่กลายเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ได้รับบัพติศมา มาร์ตินและวิสเซอร์ให้ข้อสรุปว่า “โครงการประกาศข่าวประเสริฐ [ดังกล่าว] อาจจะมี

อิทธิพลบางอย่าง แต่ไม่มากไปกว่ากิจกรรมต่างๆ ที่เคยมีก่อนหน้าโครงการนี้”²¹ มันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคริสตจักรและองค์กรคู่มิตรคริสตจักร (parachurch organizations) ที่จะอธิบายถึงจำนวนของคนที่เดินออกไปตามการเรียกให้คนออกมารับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมต่อไปราวกับว่าคนที่เดินออกไปกำลังกลับใจเชื่อ ถึงกระนั้น เป็นที่ยอมรับกันว่าบางคนเดินออกไปเพื่อการอุทิศ/ถวายตัวใหม่ บางคนเดินออกไปเพราะความสงสัย และบางคนไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน²² เหตุผลที่แตกต่างกันในการเดินออกไปดังกล่าวถูกละเลยอย่างชัดเจนโดยการรายงานแบบแยกกลุ่ม ดังเช่นสมาคม Billy Graham Evangelistic Association ซึ่งเชื่อว่า 2% ของบรรดาผู้ที่เดินออกไปกลายเป็นคริสเตียนระหว่างการเทศนา, 48% ในระหว่างช่วงเวลาให้คำปรึกษา, และ 50% ในระหว่างช่วงเวลาติดตามผล²³ ความไม่คงเส้นคงวานี้นำไปสู่การตั้งคำถามว่าผู้คนที่กำลังตอบสนองต่ออะไร และเรากำลังหลอกตัวเองและผู้สนับสนุนด้วยการรายงานสิ่งที่อ้างว่าเป็น “การตัดสินใจ” เหมือนที่พวกเขาเป็นคริสเตียนใหม่แล้ว จะเป็นการดีกว่าไหมหากเราจะเลือกใช้คำศัพท์ยุคเก่าของเนตเทิลตันและคนอื่นๆ โดยกล่าวว่า คนคนหนึ่ง “[เราหวังว่า]ได้กลับใจเชื่อ” โดยเป็นการสงวนความมั่นใจของเราไว้ก่อนจนกว่าพวกเขาจะออกผลบางอย่างและได้รับบัพติศมา?

ข้อวิจารณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอิชฐานรับเชื่อถูกปฏิเสธบ่อยครั้งด้วยการอ้างถึงสถิติของการกลับใจเชื่อตามที่มีการรายงาน อย่างไรก็ตาม มีข้อมูลบ่งชี้มากมายว่าวิธีการเหล่านี้ไม่ได้สร้างผู้เชื่อบังเกิดใหม่ได้มากเท่ากับที่คนจำนวนมากเชื่อมั่น จำนวนของผู้กลับใจเชื่อที่มากเกินไปจนจริงทำให้รู้สึกว่าการเรียกให้ออกไปรับเชื่อ และการนำให้ผู้คอนิธฐานเพื่อต้อนรับพระคริสต์เป็นเครื่องมือที่ได้ผลมากกว่า (และชอบธรรมกว่า) ที่มันเป็นจริงๆ

แต่แล้วทำไมวิธีการเหล่านี้มักจะไม่ได้อะไร? เหตุใด “การตัดสินใจ” ไม่ได้นำไปสู่การเป็นสาวก? แน่แน่นอนว่ามีหลากหลายปัจจัยไม่ว่าบริบททางวัฒนธรรมจะเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมแบบวิญญานนิยมนำเสนอดัวแปรพิเศษที่ต้องพิจารณา ในทวีปอเมริกาและยุโรปมีความคุ้นเคยกับความเชื่อคริสเตียนแบบกว้างๆ และผิวเผิน ส่วนในวัฒนธรรมตะวันตกมีการให้คุณค่าอย่างสูงกับแนวคิดปัจเจกนิยม (individualism), เสรีภาพในการเลือก (freedom of choice), เหตุผลนิยมเชิงวิทยาศาสตร์ (scientific rationalism) และการแบ่งแยกระหว่างพื้นที่ชีวิตในทางโลก/ฆราวาส กับทางธรรม/ฝ่ายวิญญาน ในวัฒนธรรมตะวันตกอิทธิพลของความเชื่อคริสเตียนกำลังเจือจางลงอย่างรวดเร็ว แต่ว่าแม้กระทั่งผู้คนที่ฝ่ายฆราวาสก็ยังรู้จักคอนเซ็ปต์คริสเตียนพื้นฐานต่างๆ เช่น เอกเทวนิยม (monotheism), สวรรค์, นรก, บาป, การพิพากษา, และการให้อภัย

จริงอยู่ที่ความเข้าใจในคอนเซปต์เหล่านี้ของพวกเขา มักจะกระทบกระเทือนและสับสน แต่ถึงกระนั้นมันก็มีอยู่บ้าง และในการแบ่งปันข่าวประเสริฐคริสเตียนชาวตะวันตกก็มักจะทักท้วงเอาว่าผู้อื่นก็มีความคุ้นเคยกับคอนเซปต์ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจทักท้วงเรื่องค่านิยมและภูมิหลังทางวัฒนธรรม รวมถึงความรู้ทางศาสนาของสังคมตะวันตกในสังคมแบบวิญญูณนิยม และในประเทศที่คนส่วนใหญ่ในทางการยึดถือศาสนาที่ไม่ใช่คริสเตียน²⁴ เช่นนั้นแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อวิธีการประกาศข่าวประเสริฐที่เป็นปัญหา (ที่ถูกพัฒนาในบริบททางวัฒนธรรมแบบหนึ่ง) ถูกนำเข้าไป—โดยที่ส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกปรับเปลี่ยน—สู่สังคมที่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญูณซึ่งมีค่านิยมและสมมติฐานที่แตกต่าง?

เมื่อคนที่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญูณประจักษ์หน้ากับการอธิษฐานรับเชื่อ

แม้ว่าการอธิษฐานรับเชื่อถูกออกแบบมาเพื่อช่วยผู้คนในการเป็นคริสเตียน แต่หลายครั้งมันส่งผลในทางตรงกันข้ามเป็นการยืนยันโลกทัศน์แบบวิญญูณนิยมของผู้คนอย่างถึงราก เพื่อที่จะเข้าใจว่าปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไรเราจำเป็นต้องเข้าใจลัทธิวิญญูณนิยม (animism) ในหนังสือเรื่อง *Communicating Christ in Animistic Contexts* นักพันธุศาสตร์ที่ชื่อ Gailyn Van Rheenen ให้คำนิยามลัทธิวิญญูณนิยมว่าหมายถึง “ความเชื่อว่า ตัวตนทางจิตวิญญูณและพลังทางวิญญูณที่ไร้ตัวตนมีอำนาจเหนือกิจการของมนุษย์ และ (ดังนั้น) เชื่อว่ามนุษย์จะต้องค้นหาว่าตัวตนฯ และพลังฯ ไต่บ้างกำลังมีอิทธิพลเหนือพวกเขาเพื่อที่จะกำหนดการกระทำในอนาคตและควบคุมจัดการอำนาจของมัน”²⁵ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ลัทธิวิญญูณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญูณเป็นการใช้พิธีกรรมและและพิธีทางศาสนาเพื่อควบคุมโลกทางจิตวิญญูณให้ทำในสิ่งที่นักวิญญูณนิยมต้องการให้ทำ ไม่ว่าจะเป็นการปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายหรือการอวยพร โดยมีทั้งนักวิญญูณนิยม/ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญูณแบบบริสุทธิ์ (pure animist) และนักวิญญูณนิยม/ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญูณแบบพื้นเมือง (folk animist) ซึ่งกลุ่มหลังมักจะเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาหลักของโลกอย่างศาสนาพุทธ ฮินดู อิสลาม หรือความเชื่อคริสเตียน โดยคงไว้ซึ่งความเชื่ออื่นๆ เพิ่มเติมที่อาจจะหรือไม่ได้สอดคล้องกับศาสนาที่เขาประกาศว่านับถืออยู่ ตัวอย่างเช่น ศาสนาพุทธแบบไทยมักจะเป็นการผสมระหว่างศาสนาพุทธ “บริสุทธิ์” กับความเชื่อแบบวิญญูณนิยม ท้องถิ่นในวิญญูณ, ลางร้าย, เครื่องรางของขลัง, วัตถุมงคล, การทำนายโชคชะตา, โหราศาสตร์, เวทมนตร์, และอื่นๆ การผสมกันระหว่างความเชื่อเรื่องวิญญูณและศาสนาพุทธเป็นส่วนสำคัญของโลกทัศน์และระบบความเชื่อของคนไทยส่วนใหญ่ และโลกทัศน์ฝ่ายวิญญูณดังกล่าวนี้เองที่

คนไทยนำมาด้วยเมื่อพวกเขาเข้าร่วมกิจกรรมมรดงศ์ประกาศข่าวประเสริฐหรือได้ฟังการนำเสนอพระกิตติคุณ

ต่างจากความเชื่อคริสเตียนแท้ ลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณไม่ใช่ศาสนาที่ใช้หัวใจ (heart religion) ที่เรียกร้องให้คุณเชื่อในบางอย่างจริงๆ จากเบื่องลึกของความเป็นมนุษย์ ลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณไม่ใช่เรื่องของการอุทิศตนหรือความรักที่คุณมีต่อเทพเจ้าหรือวิญญาณองค์ใดองค์หนึ่ง ลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณไม่ใช่เรื่องของการนำชีวิตของคุณไปอยู่ภายใต้มาตรฐานทางศีลธรรมที่มาจากสวรรค์เบื้องบน ลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณไม่ได้เรียกร้องให้คุณต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตหรือกลับใจจากบาปของคุณ แต่สิ่งที่มีนเรียกร้องจากคุณก็คือ การกระทำพิธีทางศาสนาบางอย่างเพื่อกระตุ้นให้พลังทางวิญญาณที่ดำรงอยู่ดลบันดาลพรแก่คุณตามที่ปรารถนา กล่าวคือ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ภายนอกที่คุณกระทำเพื่อที่จะได้รับสิ่งที่คุณต้องการ แต่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงจากการเห็นแก่ตัวเองมาอุทิศตนต่อพระเจ้า ข่าวประเสริฐเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงการจัดลำดับความสำคัญในชีวิต จากการจัดลำดับๆ ของเราเอง เป็นการให้พระเจ้าทรงจัดลำดับความสำคัญๆ ข่าวประเสริฐเป็นเรื่องของแผนงานของพระเจ้าสำหรับชีวิตเราว่าควรจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่เรื่องของการใช้พิธีทางศาสนามาโน้มน้าวควบคุมพระเจ้าให้ทรงช่วยเราให้มีชีวิตที่เป็นสุขตามโอเดียของเราเอง ลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณโดยแก่นแท้แล้วเน้นการปฏิบัติและเน้นอรรถประโยชน์ ฉะนั้นทำอะไรก็ได้ที่ช่วยให้โอเดียเรื่องชีวิตที่ดีของฉันทันบรรลุผล แม้ว่าลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณบางครั้งถูกลดทอนหรือปรับแต่งโดยความเชื่อและวิถีปฏิบัติของโลกทัศน์อื่นๆ ไม่ว่าจะเป็ศาสนาหลักของโลกหรือลัทธิมนุษยนิยมเชิงวิทยาศาสตร์ แต่มุมมองชีวิตแบบวิญญาณนิยมยังคงให้กรอบปฏิบัติสำหรับการตัดสินใจสำคัญในชีวิตในวัฒนธรรมที่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ และเป็นเรื่องที่ต้องพึ่งระลึกเสมอสำหรับใครก็ตามที่แบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ

โดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงต่างๆ ของลัทธิวิญญาณนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ อะไรบ้างที่อาจเป็นอุปสรรคในการเรียกให้ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณตอบสนองต่อการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมหรือกล่าวคำอริชฐานรับเชื่อ? เหตุใดที่ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณที่มีประสบการณ์กับความเชื่อคริสเตียนที่จำกัดจึงอาจตกลงที่จะอริชฐานรับเชื่อพระคริสต์? และเหตุ

ใต้อธิษฐานรับเชื่อ (ตามที่ปฏิบัติกันทั่วไป) จึงล้มเหลวในการสร้างความเข้าใจและการกลับใจ
เชื่อจริงๆ แก่บรรดาผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญานจำนวนมาก?

1) การอธิษฐานรับเชื่อเป็นเพียงพิธีกรรมทางศาสนาอีกแบบหนึ่งที่อาจช่วยให้คุณได้ในสิ่งที่ ต้องการ

สำหรับผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญานที่ได้รับเชิญให้อธิษฐานรับเชื่อ ผมเชื่อว่าการให้เหตุผลของพวกเขา
(ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่) ส่วนมากจะเป็นไปในลักษณะประมาณนี้ว่า: “ตอนที่ฉันไปหาร่างทรง
มันไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาชีวิตฉันเลย และนักโหราศาสตร์ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากเท่าไรเหมือนกัน ฉัน
พยายามพกพาเครื่องรางของขลังที่คุณป้าของฉันให้มาแต่ก็ไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ไป
สักยันต์ก็คงจะแพงไป บางทีพิธีของคริสเตียนแบบนี้อาจช่วยฉันได้ มีอะไรเสียหายตรงไหน?
ทำไมไม่ลองกล่าวคำอธิษฐานที่ว่านี่ที่อาจารย์คริสเตียนคุณจะกระตือรือร้นให้ฉันกล่าวตามเสีย
เหลือเกิน? อาจจะมีอะไรบางอย่างที่พิเศษเกี่ยวกับศาสนาฝรั่งนี้ได้ ฉันจะลองนับถือศาสนาพระ
เยซูต่างชาติอันนี้สักพักและดูว่าจะมีฤทธิ์อำนาจอัศจรรย์อะไรตามที่พวกคริสเตียนกล่าวอ้างจริงรึ
เปล่า ถ้ามันเวิร์คจริงก็เยี่ยมไปเลย แต่ถ้ามันไม่เวิร์ค ฉันก็แค่หยุดและลองหาศาสนาอื่นต่อไป แม้
ไม่ได้อะไรแต่ก็ไม่เสียหายตรงไหน”

2) คำอธิษฐานรับเชื่อถูกมองว่าเป็นคาถาวิเศษ

ตามลัทธิวิญญานนิยม/ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาน มันไม่ได้สำคัญว่าจะต้องเข้าใจความหมาย
ของคำที่ถูกกล่าวในการอธิษฐานหรือการรำมนตร์ เพราะว่าพลังของการอธิษฐานอยู่ที่ความ
ศักดิ์สิทธิ์ของคำที่ถูกกล่าวโดยตัวมันเอง ไม่ได้อยู่ที่ความเข้าใจในคำเหล่านั้นแต่อย่างใด
ตัวอย่างเช่น บทสวดมนต์ที่วัดของชาวพุทธเป็นภาษาบาลีโบราณซึ่งปุถุชนทั่วไปไม่เข้าใจ
ความหมาย อย่างไรก็ตาม トラบเท่าที่พวกเขาได้ยินพระสงฆ์สวดหรือกล่าวบทสวดมนต์เหล่านั้น
ด้วยตนเองก็ถือว่าได้บุญ ดังนั้น เมื่อได้รับเชิญให้อธิษฐานรับเชื่อ ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญานมี
แนวโน้มอย่างมากที่จะเชื่อว่าถ้อยคำในคำอธิษฐานรับเชื่อเป็นคาถาวิเศษที่มีฤทธิ์อำนาจในการ
นำพรอันประเสริฐมาสู่ชีวิต ความหมายของถ้อยคำเป็นเรื่องรองและไม่สำคัญอะไร การได้
สวดพอเป็นพิธีก็ถือว่าเพียงพอแล้ว อย่างไรก็ตาม นักประกาศข่าวประเสริฐคริสเตียนมักจะ
พลาดความเข้าใจสมมติฐานตามโลกทัศน์นี้ และทักท้วงเอาว่าบรรดาผู้ที่อธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์
เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาอธิษฐานและให้ความมั่นใจผู้เชื่อใหม่ว่า หากพวกเขาหมายความว่า
กล่าวอย่างจริงใจหรืออย่างแท้จริงพวกเขาย่อมได้รับความรอด กระนั้นมันก็เป็นไปได้ที่พวกเขา
จะอธิษฐานอย่างจริงใจและแท้จริงโดยปราศจากความเข้าใจว่าถ้อยคำที่เพ็งอธิษฐานไป

หมายความว่าอะไร แต่ในการที่จะต้อนรับพระคริสต์อย่างแท้จริง บุคคลนั้นจะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับบุคคลภาพและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ อย่างน้อยก็ในระดับพื้นฐาน

3) ผู้ที่ได้ยินคำอธิษฐานรับเชื่อให้ความหมายใหม่โดยอัตโนมัติแก้อย่างคำที่ได้ยิน เพื่อปรับให้เข้ากับโลกทัศน์แบบวิญญานนิยมของตนเอง

นักประกาศชาวคริสเตียนใช้คำศัพท์อย่าง “พระเจ้า”, “บาป”, “สวรรค์”, “นรก”, “ชีวิตนิรันดร์” และ “อธิษฐานรับเชื่อ” ภายใต้สมมติฐานที่ว่าผู้ที่ได้ยินจะเข้าใจถ้อยคำเหล่านั้นในความหมายเดียวกับที่คริสเตียนเข้าใจ แต่เมื่อผู้ฟังมีภูมิหลังโลกทัศน์และความเชื่อที่แตกต่างอย่างสุดขั้วจากคริสเตียน สมมติฐานดังกล่าวย่อมมีปัญหา แม้ว่าในมุมมองของนักประกาศ ถ้อยคำต่างๆ ในคำอธิษฐานรับเชื่อแสดงถึงการยอมอุทิศตนต่อพระคริสต์ ผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญานกลับได้ยินและตีความคำเหล่านั้นโดยมุมมองที่ถูกปลูกฝังมาจากที่บ้าน โรงเรียน และวัดหรือศาลเจ้าท้องถิ่น ระบบคิดของพวกเขาเป็นไปในลักษณะที่ว่า: “อาจจะมีเทพเจ้าสักองค์อยู่ที่ไหนสักแห่ง และบางทีพระองค์อาจช่วยฉันได้ ใช่สิ ฉันเป็นคนบาป ใครไม่เป็นบ้างล่ะ? ฉันอยากไปสวรรค์ (ไม่ว่าจะเป็นสวรรค์มีอยู่จริงหรือเป็นแค่ชีวิตที่มีความสุขบนโลกใบนี้ก็ตาม) ฉันไม่อยากตกนรกหากว่ามันมีจริง อย่างน้อยที่สุดพระเยซูก็สามารถช่วยบรรเทาความทุกข์ทรมานในชีวิตฉันได้ ซึ่งก็คือนรกบนดินนี่เอง ฉันสามารถต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจากปัญหาและความยากลำบากในชีวิตฉันได้ ฉันเคยร้องขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ให้ช่วยฉันมาแล้วทำไมจะไม่ลองขอพระเยซูบ้างล่ะ?” นักประกาศฯ บางคนอธิบายข่าวประเสริฐและพยากรณ์ความเข้าใจผิดได้ดีกว่านักประกาศฯ คนอื่นๆ และผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญานบางคนมีประสบการณ์กับความจริงและหมวดหมู่ของพระคัมภีร์มากกว่าผู้เชื่อเรื่องภูตผีฯ คนอื่นๆ แต่เมื่อความเชื่อแบบอิวานเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐอยู่แค่ระดับผิวเผิน ย่อมทำให้ความเข้าใจผิดทั้งหมดเรื่องข่าวประเสริฐไม่ได้รับการแก้ไขและการกลับใจเชื่อที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งฉาบฉวย โดยปกติแล้วการสร้างความเข้าใจเรื่องพระคริสต์และพระกิตติคุณที่เพียงพอต้องใช้เวลามากกว่าการนำเสนอข่าวประเสริฐ 20 นาทีหรือการร่วมนมัสการที่คริสตจักรทุกวันอาทิตย์เพียง 2-3 ครั้ง

ทางแก้ปัญหา: หากไม่ใช้การอธิษฐานรับเชื่อ แล้วใช้อะไรแทนดีล่ะ?

หากคุณได้อ่านบทความนี้จนถึงส่วนนี้แล้ว มันคงไม่เป็นที่แปลกใจว่าผมไม่ได้สนับสนุนการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมหรือการนำให้ผู้คนอธิษฐานรับเชื่อ คุณอาจจะถามว่า “แต่ถ้าเราไม่ทำสิ่งเหล่านี้ เราจะนำผู้คนเข้าหาพระคริสต์ได้อย่างไรกันล่ะ?! มีทางเลือกอื่นหรือ?!”

ในส่วนสุดท้ายของบทความนี้ ผมใคร่ขอสรุปพร้อมกับขออนุญาตบางประการถึงวิธีการที่เราสามารถช่วยผู้คนที่เข้าใจบุคคลภาพและพระราชกิจของพระคริสต์ และต้อนรับพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดโดยไม่ต้องพึ่งพาการเรียกให้ออกไปรับเชื่อฯ หรือการให้ความมั่นใจกับพวกเขาว่าหากกล่าวคำอธิษฐานบางรูปแบบแล้วพวกเขาจะได้รับความรอด และโดยที่คริสตจักรเติบโตและแพร่ขยายมาเป็นเวลามากกว่า 1,800 ปีก่อนที่วิธีการเหล่านี้จะได้รับความนิยม เรามีตัวอย่างก่อนหน้านี้จำนวนมากให้เรียนรู้ ทั้งตัวอย่างในอดีตและร่วมสมัย

ผู้อ่านพระคัมภีร์หลายคนจะตระหนักว่า ในพระธรรมกิจการ อัครทูตเปาโลและอัครทูตคนอื่นๆ มักจะให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่โดยทันที โดยในบรรดาเขาเหล่านั้นจำนวนมากเป็นชาวยิวหรือคนต่างชาติที่ยำเกรงพระเจ้าซึ่งมีพื้นฐานพระคัมภีร์อยู่แล้ว แต่เมื่อชาวประเสริฐแพร่ขยายไปไกลกว่าศาสนายูดาห์ในยุคคริสตจักรยุคแรกซึ่งเป็นสมัยหลังอัครสาวก กระบวนการสอนคำสอน (catechesis) ที่ยาวนานเป็นสิ่งที่ต้องทำก่อนการให้บัพติศมา บรรดาผู้ที่สนใจในการเข้าร่วมคริสตจักรถูกนำไปหาผู้นำของโบสถ์โดยผู้สนับสนุนซึ่งเป็นสมาชิกโบสถ์นั้น หากคริสตจักรยอมรับให้เริ่มกระบวนการสอนคำสอน ผู้ซักถามเหล่านี้จะกลายเป็น “ผู้เริ่มเรียน” (catechumen) ในฐานะผู้เริ่มเรียน บุคคลนั้นไม่เพียงถูกคาดหวังให้รับฟังพระวจนะแต่เชื่อฟังพระวจนะในการดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วย เพื่อเป็นที่ยอมรับสำหรับระยะต่อไปของการสอนคำสอนซึ่งเข้มข้นกว่าเดิม บุคคลนั้นจะต้องแสดงว่ามีความเข้าใจและดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อที่ถูกต้องเพื่อจะได้รับการพิสูจน์โดยคำพยานของคนอื่นๆ ในช่วงสุดท้ายของกระบวนการทั้งหมด ผู้เริ่มเรียนจะได้รับบัพติศมาและได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมพิธีมหาสนิท กระบวนการทั้งหมดอาจกินเวลาหลายเดือนหรือหลายปีแต่ถือว่าจำเป็นสำหรับผู้เชื่อใหม่ที่มาจากภูมิหลังที่ไม่ใช่คริสเตียนโดยสิ้นเชิง²⁶ และคริสตจักรก็เติบโต บรรดาคริสตจักรในวัฒนธรรมที่ไม่ใช่คริสเตียนส่วนใหญ่ทุกวันนี้อาจทำได้ดีในการทำตามแนวทางดังกล่าวของคริสตจักรยุคหลังอัครสาวกในการนำผู้คนเข้าสู่ชุมชนคริสเตียน

ความเข้าใจที่นำไปสู่ความเชื่อแท้ต้องใช้เวลา ซึ่งเป็นความจริงอันเป็นที่รับรู้โดยคริสตจักรยุคแรก รวมถึงบรรดานักประกาศฯ และผู้รับใช้ยุคปัจจุบันจำนวนมาก ทิสสา วีระสิงห์ (Tissa Weerasingha) ศิษยาภิบาลที่ทำพันธกิจท่ามกลางชาวพุทธแบบพื้นบ้านในศรีลังกา ได้สังเกตเห็นว่าการกลับใจเชื่อมักจะเกิดขึ้นเป็นขั้นๆ ขั้นแรกคือการหันหนีจากรูปเคารพ แต่การสัมผัสรับรู้พระวจนะของพระเจ้าและวิงวอนพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่าเท่านั้นที่สามารถนำไปสู่บุคคลที่มีภูมิหลังศาสนาแบบพื้นบ้านได้มีความรู้ที่แท้จริงเรื่องการประทานอภัยของพระคริสต์ จาก

ประสบการณ์ของทิสสา มันเป็นไปได้ที่คนเราจะ “ตัดสินใจทันที” ในการยอมรับพระคริสต์ การตัดสินใจดังกล่าว “มักจะไม่มีจุดหมายอะไรสำหรับพวกเขาเพราะในขั้นแรกๆ พวกเขาไม่มีความเข้าใจในความหมายที่แท้จริงของพระกิตติคุณ”²⁷

ทางเลือกอื่นแทนการเรียกให้คนออกมารับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการเชิญให้คนอริชฐานตามเราเพื่อต้อนรับพระคริสต์ ก็คือการพาพวกเขาอ่านพระคัมภีร์, การเชิญพวกเขาไปร่วมการสวดนมัสการของคริสตจักรและชุมชนคริสเตียนในระดับที่กว้างกว่านั้น, และการรอคอยพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ให้เปลี่ยนแปลงหัวใจของพวกเขา บ่อยครั้งมันยากที่จะรู้ว่าเมื่อไหร่ที่พระวิญญูณบรสิสุทธิ์กำลังทำงานในหัวใจของบุคคลหนึ่งและทำงานอย่างไร (ยอห์น 3:8). นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงจำเป็นต้องรอให้ความเชื่อแท้สำแดงตัวเองออกมาในเวลาที่เหมาะสม เมื่อผู้คนประกาศรับเชื่อก่อนเวลาอันควร (ก่อนที่พวกเขาได้บังเกิดใหม่) โดยการกระตุ้นของนักประกาศฯ ที่ร้อนรน มันเป็นเรื่องยากกว่าเดิมสำหรับพวกเขาที่จะถามคำถามและแสดงข้อสงสัยต่างๆ ที่อาจเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนที่ยังไม่ได้ประกาศรับเชื่อ หากเราเชื่อวางใจพระวิญญูณบรสิสุทธิ์อย่างแท้จริงให้ทรงทำงานในเวลาและวิธีทางของพระองค์ และหากเราเชื่อว่าฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์เป็นผู้ให้กำเนิดความเชื่อแท้ในบุคคลหนึ่ง หากเราสามารถของเราในการโน้มน้าวชักจูง เราก็จะสามารถแบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้คน, ศึกษาพระวาจาแก่พวกเขา, และหนุนใจให้เขากลับใจใหม่และเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์โดยไม่ต้องรู้สึกว่าเขาจำเป็นต้องพาเขากล่าวคำอริชฐานรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หากพระวิญญูณบรสิสุทธิ์กำลังเปลี่ยนแปลงหัวใจของพวกเขา มันย่อมเป็นไปได้ที่จะซ่อนความเปลี่ยนแปลงนั้น คนคนนั้นเองจะต้องการสำแดงความเชื่ออันสดใหม่ของเขาและต้องการเติบโตในฐานะผู้ติดตามของพระคริสต์ เมื่อความเชื่อที่สำแดงตัวเองมันควรจะเป็นการทำบัพติศมาที่ถือเป็นการประกาศต่อสาธารณะว่าบุคคลนี้เป็นของพระคริสต์ หากการอริชฐานรับเชื่อ

ถึงกระนั้น เราจะทำอะไรได้บ้างหากเราอยู่ในบริบทของพันธกิจ ที่เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับการที่ผู้คนซึ่งน่าจะยังไม่ได้บังเกิดใหม่เข้าร่วมการนมัสการหรือกลุ่มสวดนมัสการ โดยได้ “กล่าวคำอริชฐานรับเชื่อ” และได้รับการประกาศว่าเป็นคริสเตียน? หลายปีมาแล้ว ศิษยาภิบาลที่ชื่อว่าวัลย์ เพชรสงคราม ได้ให้ข้อแนะนำเชิงปฏิบัติในเรื่องนี้ ในชุดคำบรรยายว่าด้วยศาสนาพุทธ อาจารย์วัลย์ได้กล่าวไว้ว่า:

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญในการที่คนไทยมาเป็นคริสเตียน คริสเตียนมาเป็นปี ปีหนึ่งหายไปประมาณ 80% เห็นจะได้ไหมครับ คนที่มาเป็นคริสเตียนแล้วหายไปนะครับ อันนี้เราต้อง

เข้าใจ ผมรู้สึกว่าเป็นปัญหาหนึ่งที่ทำให้คริสเตียนในประเทศไทยคือว่าขณะที่มาเป็นคริสเตียนด้วยเหตุบางสิ่งบางประการแล้ว เมื่อเป็นด้วยเหตุบางสิ่งบางประการในขณะที่เหตุนั้นยังอยู่ แต่เมื่อเหตุนั้นหมดไปก็เลิกเป็นคริสเตียน เพราะฉะนั้นในระยะที่เขาเป็นคริสเตียน เราเห็นว่าเขาเป็นเพราะเหตุบางอย่างยังอยู่นั้น คุณรีบฉวยโอกาสสอนเต็มที่เลยนะครับ ถ้าคุณไม่รีบฉวยโอกาสในขณะที่เหตุยังอยู่ พอเหตุหมดเขาก็เลิกเป็นคริสเตียน²⁸

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชาวไทยพุทธแบบพื้นบ้านหลายคน (และผู้เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณกลุ่มอื่นๆ) ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ไม่ใช่เพราะพวกเขามั่นใจในความจริงแห่งข่าวประเสริฐ, อยากรับการอภัยบาป, หรือมีหัวใจที่ได้บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พวกเขาประกาศรับเชื่อเพราะว่าพวกเขาหวังว่าการเปลี่ยนเป็นคริสเตียนจะซ่อมหรือแก้ไขปัญหาที่แก้ไม่ตกในปัจจุบันของพวกเขา วิธีการในการช่วย “คริสเตียน” ที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อเหล่านี้ไม่ใช่ด้วยการวิเคราะหว่าพวกเขาหมายความว่าความเชื่อนั้นจริงในตอนที่เขาอธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์ หนุ่ใจให้เขาอธิษฐานใหม่อีกครั้งและให้หมายความเชื่อนั้นจริงๆ ในครั้งนี้ แต่ว่า トラบใดที่พวกเขายังเป็นสมาชิกคริสตจักรและยินดีที่จะรับฟัง เราควรใช้โอกาสนี้ในการสอนพระวจนะของพระเจ้าและแสดงความรักต่อพวกเขาด้วยหวังว่าพวกเขาจะกลับใจเชื่ออย่างแท้จริง วิธีการแบบอิวานเจลิคัลในพื้นที่/สถานที่ต่างๆ ที่เรารับใช้อยู่จะไม่นำการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน ฉะนั้นเราจำเป็นต้องใช้โอกาสให้เกิดประโยชน์สูงสุดจากสถานต่างๆ ที่ไม่สมบูรณ์แบบ

แต่สมมติว่าคุณและผู้คนในคริสตจักรของคุณได้เห็นปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและหนุ่ใจให้อธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์ ทางเลือกที่ผมได้นำเสนอไปแล้วข้างต้นมันเวิร์คจริงหรือ? ด้วยเกรงว่าบางคนจะคิดว่าแนวคิดเรื่องการได้รับความรอดของผู้คนโดยปราศจากการอธิษฐานรับเชื่อเป็นเพียงเรื่องเชิงทฤษฎี และน้ำหนัของประวัติศาสตร์คริสตจักรทั้งหมดก่อนปี 1800 ไม่เพียงพอ ผมอยากจะทำให้สองตัวอย่างของการกลับใจเชื่อที่ปราศจากการอธิษฐานรับเชื่อ โดยตัวอย่างหนึ่งร่วมสมัยและอีกตัวอย่างหนึ่งในยุคประวัติศาสตร์

เกือบ 20 ปีที่แล้ว หนุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยรายหนึ่งปรากฏตัวหน้าประตูคริสตจักรของเราในพื้นที่ภาคกลางของไทยเพื่อขอเข้ารับการสร้างสาวก ก่อนที่ผมจะพบกับเขา เขาได้พยายามค้นหาคำตอบต่อคำถามสำคัญต่างๆ ของชีวิต ในช่วงเวลานั้นเขาเริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับมิชชันนารีบางคนและเข้าร่วมค่ายอบรมคริสเตียน (ซึ่ง ณ ตอนนั้นเขาไม่ได้ชอบเท่าไร) เขาไม่เคยอธิษฐานรับเชื่อกับใครหรือไม่เคยตอบสนองต่อการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุม แต่

ในวันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินไปตามถนน เขาตระหนักว่าสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นความจริง พระเจ้าทรงฉายแสงไฟและผู้ชายคนนี้ได้เดินตามพระองค์อย่างจริงจัง นับตั้งแต่นั้นมา

หลายปีก่อนหน้านั้น เมื่อปี 1869 อดีตเจ้าอาวาสศาสนาพุทธท่านหนึ่งที่ชื่อว่า *หนานอินต๊ะ* อยู่ระหว่างศึกษาพระคัมภีร์และหนังสือคำถาม-คำตอบสังเขปเวสต์มินสเตอร์ (Westminster Shorter Catechism) กับมิชชันนารี ดาเนียล แมคกิลวารี (Daniel McGilvary) ในพื้นที่ภาคเหนือของไทย โดยเขาเปรียบเทียบข้ออ้างต่างๆ ของชาวประเสริฐกับข้ออ้างต่างๆ ของความเชื่อพุทธแบบพื้นบ้านของเขาและใคร่ครวญประเด็นเหล่านี้ ภายหลังจากการพยากรณ์ของแมคกิลวารีเกี่ยวกับสุริยุปราคาทำให้ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญานของเขาสั่นคลอน ซึ่งแต่เดิมเขาเชื่อว่าสุริยุปราคาเกิดจากปีศาจร้ายกลืนกินพระอาทิตย์ เขาตระหนักว่าสิ่งที่แมคกิลวารีสอนจากพระคัมภีร์เป็นความจริงเช่นกัน คำพยานของหนานอินต๊ะเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาตามที่บันทึกไว้โดยแมคกิลวารี ก็คือ ภายหลังจากสุริยุปราคา ในขณะที่เขา “กำลังเดินในทุ่งนาและใคร่ครวญเรื่องนี้ ทุกอย่างเป็นที่กระจ่างแก่เขา ข้อสงสัยทั้งหมดของเขาหายไปเสียสิ้น” ในเช้าวันต่อมาเขาไปพบกับแมคกิลวารีและกล่าวว่า “แม่่นแต่!”²⁹ และนั่นคือการที่คนคนแรกในภาคเหนือของไทยมารับเชื่อพระคริสต์ เมื่อพระวิญญานบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลงคนคนหนึ่งและสร้างความเชื่อแท้ในพระคริสต์แก่บุคคลนั้น ความเชื่อแท้นั้นไม่อาจถูกชุกซ่อนและจะไม่ถูกปกปิด

หากเราไม่รอคอยให้พระวิญญานบริสุทธิ์ให้ประกอบสร้างความเชื่อในคนคนหนึ่งในเวลาของพระองค์ ผลลัพธ์อาจเป็นความหายนะ ไม่เพียงแต่จะมีบางคนกลายเป็นผู้มาร่วมโบสถ์แค่นั้นมา ซึ่งย่อมจะทำร้ายคริสตจักรด้วยพฤติกรรมที่ไม่บังเกิดใหม่และไม่ยำเกรงพระเจ้า แต่คนอีกจำนวนมากจะละลายหายกลับไปยังสังคมเดิมโดยเชื่อว่าได้พยายามกับความเชื่อคริสเตียนแล้วและพบว่ามันไม่เป็นอย่างที่คิดไว้ พวกเขาได้รับการฉีควัคซีนต้านชาวประเสริฐเป็นอย่างดีโดยรับเอาศาสนาคริสต์เวอร์ชันที่อ่อนด้อยและตายด้าน แต่กลับคิดว่าตัวเองได้รับของจริง การไม่มีคำพยานเกี่ยวกับชาวประเสริฐกลายเป็นคำพยานเชิงลบเกี่ยวกับชาวประเสริฐ สิ่งนี้เกิดขึ้นครั้งหนึ่งกับสตรีรายหนึ่งที่ผมและภรรยารู้จักในพื้นที่ภาคกลางของไทย เราพูดคุยกับเธอเป็นประจำที่ซุ้มขายอาหารข้างถนนของเธอ โดยบางครั้งคุยกันเกี่ยวกับชาวประเสริฐ แม้ว่าเธอดูไม่ได้สนใจในเรื่องฝ่ายวิญญานสักเท่าไร แต่กระนั้นครั้งหนึ่งเมื่อผมและภรรยาออกไปนอกเมือง มีสมาชิกโบสถ์รายหนึ่งโทรหาและบอกเราว่าเพื่อนที่เป็นแม่ค้าของเราและแม่ของเธอได้อธิษฐานรับเชื่อพระคริสต์แล้ว สรรเสริญพระเจ้า... จริงไหม? เมื่อพวกเขากลับบ้านและภรรยาของผมเริ่มแหวะไปหา

สตรีท่านนี้และแม่ของเธอเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกันกลับพบว่ายากมากๆ เธอแทบไม่สนใจเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลย การศึกษาพระคัมภีร์เป็นเรื่องยุ่งยาก เธอมาโบสถ์ไม่กี่ครั้งและจากนั้นไม่มาอีก แล้วก็ไม่พบปะกับภรรยาของผมอีก เรายังเห็นเธอที่ซุ้มขายอาหารของเธอ แต่บทสนทนาอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับคริสเตียนกลายเป็นเรื่องตึงเครียดอย่างมาก ในท้ายที่สุดเราได้ยินจากคนอื่นๆ ว่าสตรีท่านนี้เที่ยวบอกคนอื่นๆ ที่ตลาดแถวนั้นว่าเธอเคยเป็นคริสเตียนแล้วแต่ว่าไม่เห็นจะมีอะไรเลย แทนที่เธอจะเป็นพยานเพื่อข่าวประเสริฐ บัดนี้เธอเป็นพยานต่อต้านข่าวประเสริฐ

ผมมั่นใจว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ที่เรียกให้คนออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและนำผู้คนให้กล่าวคำอริชฐานรับเชื่อพยายามที่จะช่วยเหลือผู้คนด้วยใจจริง ผมไม่กล่าวโทษแรงจูงใจหรือความรักของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์ แต่ในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์และผู้ส่งสารข่าวประเสริฐ เราติดค้างกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในการแสวงหาวิถีทางที่ดีที่สุดในการถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์และนำผู้คนเข้าหาพระคริสต์มิใช่หรือ? ไม่ใช่ที่เราควรแสวงหา “วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุด” ในความเชื่อแบบอิวานเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐและพึงพอใจกับสิ่งที่นิยมทำกันและเรามีความคุ้นเคยอยู่แล้วหรือ?

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอริชฐานรับเชื่อเป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์การกลับใจเชื่อของผู้คนมากมายที่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงและดำเนินชีวิตกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งในปัจจุบันและในอดีตที่ผ่านมา ผมเชื่อว่าในจำนวนนั้นคือผู้ที่กำลังอ่านบทความนี้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม สมมติว่าไม่มีการเรียกให้ออกไปรับเชื่อฯ หรือไม่มีใครสนใจให้คุณอริชฐานรับเชื่อตามพวกเขา คุณยังจะมาถึงความเชื่อนี้หรือเปล่า? พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าทุกคนที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนเพื่อรับความรอดจะมาถึงพระคริสต์ (ยอห์น 6:37-39, โรม 8:28-30). บรรดาผู้ที่เป็นของพระคริสต์ทั้งหมดจะมาถึงพระองค์อย่างแน่นอน หากไม่ใช่โดยผ่านการเรียกให้ออกไปรับเชื่อฯ และการอริชฐานรับเชื่อก็ต้องผ่านวิธีการอื่นอย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าวิธีการ/เครื่องมือใดๆ มากมายหลายเท่า

อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้วิธีการหนึ่งๆ เพียงเพราะมัน “เวิร์ค” บ่อยครั้งมันไม่ใช่เหตุผลที่เพียงพอสำหรับการเลือกใช้มันต่อไป การเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและสร้างความมั่นใจแก่ผู้คนที่พวกเขาเป็นคริสเตียนแล้วเพราะพวกเขาได้กล่าวคำอริชฐานแบบใดแบบหนึ่งมักจะสร้างความสับสนมากกว่าความกระจ่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ฟังของเรามีประสบการณ์

ในเรื่องข่าวประเสริฐน้อยมาก ๆ มันจะต้องใช้เวลาานพอสมควรที่จะทำให้ผู้คน (โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่มาจากวัฒนธรรมแบบวิญญาณนิยม/ที่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ) เข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของข่าวประเสริฐและนำพวกเขาไปถึงจุดที่สามารถเชื่อวางใจในพระคริสต์อย่างแท้จริง เราไม่ได้รับความรอดด้วยปริมาณความรู้ที่เรามี อย่างไรก็ตาม คน ๆ หนึ่งจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า โลก และตนเองในระดับที่เหมาะสมเพื่อที่เขาจะวางใจในพระคริสต์ได้อย่างแท้จริง

พระคัมภีร์ให้ความมั่นใจกับเราว่า บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้เพื่อความรอดจะมาถึงพระเยซูอย่างแน่นอน (ยอห์น 6:37) ไม่ว่าจะหนีหรือปราศจากคนที่จะนำพวกเขาอธิษฐานรับเชื่อก็ตาม การเลือกที่จะไม่เรียกให้คนออกไปอธิษฐานรับเชื่อหรือนำพวกเขาให้อธิษฐานรับเชื่อไม่ได้เป็นการขัดขวางผู้คนจากหนทางสู่ความรอด มันเป็นการถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าที่จะอนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานในเวลาของพระองค์และวิถีทางของพระองค์ในการนำผู้คนมาสู่ความเชื่อคริสเตียนในขณะที่เราแบ่งปันพระวาจา, อธิษฐาน, และสำแดงความรักต่อบรรดาผู้ที่ยังไม่รู้จักพระคริสต์

หนังสือแนะนำ

Bennett, David. *The Altar Call - Its Origins and Present Usage*. Lanham, Md.: University Press of America, 2000.

Karl Dahlfred, *Theology Drives Methodology: Conversion in the Theology of Charles Finney and John Nevin*. Scotts Valley, Calif.: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2013.

Martin, Dwight, and Marten Visser. "Sense and Nonsense of Large-Scale Evangelism." *Evangelical Missions Quarterly* 48, no. 2 (April 2012): 136-37.

Murray, Iain H. *Revival and Revivalism: The Making and Marring of American Evangelicalism, 1750-1858*. Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1994.

Packer, J.I., and Gary Parrett. *Grounded in the Gospel: Building Believers the Old-Fashioned Way*. Kindle ed. Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2010.

Weerasingha, Tissa. "Karma and Christ: Opening Our Eyes to the Buddhist World." *International Journal of Frontier Missions* 10, no. 3 (July 1993): 103-04.

¹ สำหรับประวัติศาสตร์ของความเชื่อแบบอิวานเจลิคัล/การประกาศข่าวประเสริฐในศตวรรษที่ 20 โปรดดู Brian Stanley, *The Global Diffusion of Evangelicalism: The Age of Billy Graham and John Stott*, vol. 5, A History of Evangelicalism (Downers Grove, Ill.: IVP Academic, 2013). สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ/ลัทธิติวินยานิยม โปรดดู Gailyn Van Rheenen, *Communicating Christ in Animistic Contexts* (Pasadena, Calif.: William Carey Library, 2013).

² การเรียกให้ออกไปรับเชื่อต่อหน้าที่ประชุมและการอธิษฐานรับเชื่อเป็นวิธีการแบบอิวานเจลิคัลที่แตกต่างกันแต่มีความเกี่ยวข้องกัน แต่เพื่อความสั้น กระชับ ในบทความนี้ผมจะเน้นไปที่การอธิษฐานรับเชื่อ สำหรับประวัติศาสตร์แบบละเอียดของสองวิธีการนี้ โปรดดู David Bennett, *The Altar Call - Its Origins and Present Usage* (Lanham, Md.: University Press of America, 2000).; *The Sinner's Prayer: Its Origins and Dangers* (Capalaba, Qld.: Even Before Publishing, 2011).

³ Bennett, *Altar Call*, 21-22.; มีตัวอย่างหนึ่งที่ถูกบันทึกไว้ของจอร์จ ไวท์ฟิลด์ ซึ่งเรียกให้ผู้คนประกาศความเชื่อต่อหน้าที่ประชุม แต่ไม่ใช่กิจปฏิบัติปกติของเขา โปรดดู Thomas Kidd, "A Brief History of the Altar Call," The Gospel Coalition, สืบค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2020, <https://www.thegospelcoalition.org/blogs/evangelical-history/a-brief-history-of-the-altar-call/>.

⁴ Bennett, *Altar Call*, 9.

⁵ Bennet Tyler and Andrew Bonar, *Asahel Nettleton: Life and Labours* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1996), 118-20, 35, 45-47, 64, 71, 243, 56, 300-09.

⁶ Ibid., 316-17, 23-24.; มีกรกล่าวอ้างว่า มีคน 25,000 คนมารับเชื่อในช่วงเวลาการรับใช้ของเนตเทิลตัน David Bennett, *The Altar Call: Its Origins and Present Usage* (Brisbane, Aus.: Camp Hill Publications, 2000), 165.

⁷ Iain H. Murray, *Revival and Revivalism: The Making and Marring of American Evangelicalism, 1750-1858* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1994), 171.

⁸ สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับศาสนศาสตร์และวิธีการประกาศข่าวประเสริฐของฟินเนย์ โปรดดู Karl Dahlfred, *Theology Drives Methodology: Conversion in the Theology of Charles Finney and John Nevin* (Scotts Valley, Calif.: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2013).

⁹ Tyler and Bonar, *Nettleton*, 118-19.

¹⁰ Ibid., 106-07.

¹¹ Charles G. Finney, *Lectures on Revivals of Religion* (Virginia Beach, Va.: CBN University Press, 1978), 4.; Cf. David Aikman, *Billy Graham: His Life and Influence*, Kindle ed. (Nashville: Thomas Nelson, 2010), 19.

¹² “คริสตจักรเชื่อเสมอมาว่ามันจำเป็นที่จะต้องมีส่วนแบบนั้นเพื่อสนองวัตถุประสงค์นี้ ในยุคสมัยของอัครทูตการบัพติศมาสนองวัตถุประสงค์นี้ ผู้คนได้ฟังการเทศนาข่าวประเสริฐ และจากนั้นบรรดาทุกคนที่เต็มใจจะเข้าอยู่ฝ่ายพระคริสต์ได้รับการเรียกให้รับบัพติศมา มันทำหน้าที่เดียวกับที่ ‘ที่นั่งกระวนกระวาย’ (anxious seat) ทำอยู่ตอนนี้ นั่นคือ การสำแดงความมุ่งมั่นในการเป็นคริสเตียนต่อสาธารณชน” Finney, *Lectures*, 282.

¹³ Tyler and Bonar, *Nettleton*, 340.

¹⁴ D. G. Hart, *John Williamson Nevin: High Church Calvinist* (Phillipsburg, N.J.: P&R Publishing, 2005), 91-94.

¹⁵ John Williamson Nevin, *The Anxious Bench (Second Edition), Antichrist, and the Sermon Catholic Unity*, reprint ed. (Eugene, Ore.: Wipf and Stock Publishers, 2000), 35-39.

¹⁶ James Boyle to Charles Finney, 25 ธันวาคม 1834, Finney Papers, Oberlin College, Oberlin, Ohio, อ้างถึงใน James Johnson, "The Life of Charles Grandison Finney" (Ph.D diss., Syracuse University, 1959), 400.

¹⁷ Bennett, *Altar Call*, 112.

¹⁸ Aikman, *Billy Graham: His Life and Influence*, 21.

¹⁹ สำหรับคำนิยามที่ละเอียดกว่าและตัวอย่างต่างๆ ของการอริษฐานรับเชื่อ โปรดดูบทที่ 1 ใน Bennett, *Sinner's Prayer*, Kindle Locations 135-368.

²⁰*The Altar Call: Its Origins and Present Usage*, 165-72 (Australian edition).

²¹Dwight Martin and Marten Visser, "Sense and Nonsense of Large-Scale Evangelism," *Evangelical Missions Quarterly* 48, no. 2 (April 2012): 136-37. และสามารถเข้าถึงทางออนไลน์ได้ทาง <https://missionexus.org/sense-and-nonsense-of-large-scale-evangelism/>

²²Bennett, *Altar Call*, 169.

²³*Ibid.*, 195.

²⁴ ประมาณ 40% ของประชากรโลกมีโลกทัศน์ที่ได้รับอิทธิพลจากลัทธิวิญญาณนิยม แต่นี่อาจเป็นการประเมินขั้นต่ำเมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ว่าความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณมักจะซ่อนอยู่ภายใต้อัตลักษณ์ทางศาสนาอื่นๆ Van Rheezen, *Communicating Christ*, 25.

²⁵*Ibid.*, 20.

²⁶J.I. Packer and Gary Parrett, *Grounded in the Gospel: Building Believers the Old-Fashioned Way*, Kindle ed. (Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2010), Kindle Locations 984-1058.

²⁷Tissa Weerasingha, "Karma and Christ: Opening Our Eyes to the Buddhist World," *International Journal of Frontier Missions* 10, no. 3 (July 1993): 103-04.

²⁸วัลย์ เพชรสงคราม, ศาสนาพุทธ, (ลพบุรี: Lopburi Learning Centre (OMF), 2009).; cf. Karl Dahlfred, "Moving Beyond Felt Needs," เข้าถึงเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2024, <https://www.dahlfred.com/blogs/gleanings-from-the-field/290-moving-beyond-felt-needs>.

²⁹Daniel McGilvary, *A Half Century among the Siamese and the Lao: An Autobiography*, ed. Cornelius Beach Bradley (New York: Fleming H. Revell Company, 1912), 98.